

Vzhůru na vřesoviště

Pan Luffy nebyl moc dobrý řidič. Jel příliš rychle, zvláště do zatáček. Julián se pořád s obavami ohlížel dozadu na přívěs. Báł se, že se při takové jízdě v nějaké ostřejší zatáčce převrhne. Viděl, jak věci na korbě při jízdě přes hrboly nebezpečně nadskakují, a měl strach, že pavouci tu zátěž nevydrží a povolí. Poklepal proto panu Luffymu na rameno.

„Pane učiteli, nemohl byste jet trochu pomaleji, prosím vás? Jestli sebou budou věci na přívěsu takhle házet, přijedeme na vřesoviště jen s polovinou!“

„Propána! Vždyť já úplně zapomněl, že máme přívěs!“ vykřikl pan Luffy a přibrzdil. „Víš co, Juliáne, připomeň mi, když pojedu víc než sedmdesátkou, ano? Minule jsem opravdu cestou poztrácel část věcí, a nechci, aby se to zase opakovalo.“

Julián pevně doufal, že se to tentokrát nestane. Pozorně sledoval ručičku tachometru, a jakmile překročila sedmdesátku, naklonil se a poklepal panu Luffymu na paži.

Pan Luffy vypadal nesmírně šťastně. Školní rok neměl nijak v lásce, zato prázdniny zbožňoval. Školní rok mu totiž bránil ve zkoumání jeho milovaného hmyzího světa. Teď ho však čekaly prázdniny na vřesovištích, kde, jak věděl, žijí spousty motýlů, brouků, včel a ostatního hmyzu. Vezl s sebou čtyři děti, které měl

rád, a těšil se, co všechno je naučí. Žádné z dětí našťes-
tí o jeho plánech nic netušilo.

Pan Luffy vypadal trochu divně. Měl husté rozčepý-
řené obočí a laskavé hnědé oči, které Dickovi kdovíproč
připomínaly opičí oči. Poněkud větší nos a neupravený
knír dodávaly jeho tváři trochu divoký vzhled, který
zmírňovala kulatá brada s dolíčkem uprostřed.

Annu vždy uchvacovaly jeho uši, velké a sklopené
trochu dopředu. Nejzajímavější na nich bylo, že pan
Luffy dokázal pravým stříhat jako kuň. K jeho velké
lítosti ho však levé neposlouchalo. Husté vlasy byly
stejně neupravené jako obočí a knír. Neměl rád, když
ho šaty škrtily, takže na něm vždycky spíš plandaly
a vypadaly, že mu jsou alespoň o dvě čísla větší.

Děti měly pana Luffyho rády. Byl tak zvláštní – pří-
jemný a roztržitý a vypadal přitom tak božsky nedbale.
Přesto se i on dokázal pořádně dopálit. Julián děvča-
tům často vyprávěl příhodu o Tomu Killinovi, který
se rád vytahoval na mladší. Pan Luffy jednou přistihl
Toma, jak na záchodech týral jednoho prvňáka. Držel
ho za pásek u kalhot a smýkal s ním sem a tam. Učitel
se na vejťahu vyřítit jako rozzuřený býk, chytil ho za
jeho vlastní pásek a zdvihl ho do výšky. Pak Toma prá-
vě za ten pásek pověsil na věšák naproti umyvadlům.

„Tady budeš viset, dokud tě někdo nesundá!“ zahřměl.

„Já umím taky chytit za pásek, jak vidíš!“

A pak s tím vystrašeným prvňákem odešel ze zácho-
dů a Toma tam nechal bezmocně viset. A visel tam dost
dlouho, protože žádný z kluků, kteří se na záchody po
fotbalovém zápasu nahrnuli, mu dolů nepomohl.

„A kdyby ten věšák nepovolil pod jeho váhou, mož-

ná by tam visel doted'ka," zašklebil se Julián. „Jó, starouš Luffy, člověk by do něj neřek, že se dokáže tak naštvat, co?"

Anna měla ten příběh moc ráda. Od té doby, co ho znala, stal se pro ni pan Luffy hrdinou. Byla šťastná, že vedle něj může sedět v autě a povídat o všem možném. Ostatní seděli na zadním sedadle, kromě Tima, který se předními packami opíral o stažené okénko a díval se ven. George ho totiž v tom horku odmítla držet na klíně.

Kolem půl dvanácté zastavili na oběd. Pan Luffy nehlahl, měl opravdu sendviče pro všechny. A výborné.

„Okurkové, pokapané vinným octem! S hlávkovým salátem a šunkou! S vejci a se sardinkami! Ach, pane Luffy, vaše sendviče jsou daleko lepší než ty naše!“ volala Anna a ukusovala střídavě z okurkového a ze šunkového a mhouřila přitom slastně oči.

Měli už pořádný hlad. Tima krmili střídavě všichni. Dostával většinou poslední sousto. Bedlivě střežil každý sendvič, aby mu neunikl ani kousek, a čekal, až přijde na řadu. Zdálo se, že pan Luffy nechápe, že Timovi patří poslední sousto z každého sendviče, a tak si Tim svou porci prostě vzal překvapenému učiteli z ruky.

„Chytrý pejsek," usmál se pan Luffy a poplácal ho. „Víš, co chce, a bere si to. Moc chytrý.“

To samozřejmě potěšilo George. Myslela si o Timovi, že je to nejchytřejší pes na světě. A někdy to tak skutečně vypadalo. Tim rozuměl každému slovu, jež mu řekla, každému gestu, pohlazení, poplácání. Dokázal by je ohlídat daleko lépe než zapomnětlivý pan Luffy.

Sendviče zapili limonádou a místo zákusku jim Anna nabídla šťavnaté švestky. Tim po švestkách netoužil, zato slízl loužičku rozlité limonády. Pak odešel k blízkému potůčku, aby se napil.

Nasedli znovu do auta. Sotva se rozjeli, Anna usnula.

Dick mohutně zazíval a vzápětí usnul také. George ani Tim ospalí nebyli, ale Julián ano. Neodvážil se však spustit oči z tachometru, protože pan Luffy začal po dobrém obědě zase šlapat víc na plyn.

„Čaj si dáme, až dorazíme na místo!“ překřikoval hučení motoru. „Měli bychom tam být kolem půl šesté. Podívejte, tam v dálce před námi už začínají vřesoviště. Ta barva je od kvetoucího vřesu.“

Všichni, kromě Anny, která spala spokojeně dál, se dychtivě zadívali dopředu. George si přitom vzpomněla na vřesoviště u nich doma, které začínalo hned za Kirrinskou chalupou. Po levé straně se na kilometry daleko rozprostíral nafialovělý pás, který v dálce splýval s obzorem. Byl to úchvatný pohled.

„Vezmeme to touhle cestou a jsme tam co by dup!“ zvolal pan Luffy a prudce stočil volant doleva. Zavadla na korbě přívěsu opět nebezpečně nadskočila.

Austin teď šplhal silničkou protínající vřesoviště do kopce. Tu a tam zahlédli uprostřed té záplavy vřesu malou farmu. Jejich okolí bylo vždy poseto bílými tečkami pasoucích se ovcí, které si je zvědavě prohlížely.

„Ještě nám zbývá asi tak dvacet kilometrů,“ oznámil jim pan Luffy, a vzápětí dupl na brzdy, aby se vyhnul srážce s dvěma ovcemi, jež se usadily přímo uprostřed cesty.

„To si musí pro svoje posezení vybrat právě silnici?“

zaláteřil naoko a zatroubil, aby ovce zvedl z cesty. „Hej, vy tam, nechte mě projet!“

Tim krátce vyštěkl a snažil se prodrat z auta. Ovce se polekaně zvedly a urychleně opouštěly to nebezpečné místo. Prudké zabrzdění smýklo Annou dopředu a okamžitě ji probudilo.

„Promiň, nechtěl jsem tě takhle vzbudit,“ usmíval se na ni omluvně pan Luffy, až vjel málem do příkopu. „Už jsme skoro na místě.“

Auto šplhalo stále výš a výš. Ochladilo se. Vřesoviště se po obou stranách cesty rozprostíralo na kilometry daleko. Zdálo se jim, že snad nikde nekončí. Některé z potůčků, jež cestou míjeli, vtékaly do strouhy a pak jednoduše pokračovaly podél cesty.

„Z těch můžeme klidně pít,“ informoval je učitel. „Voda je v nich křišťálově čistá a nádherně ledová. Jeden takový potok teče blízko místa, kde budeme tábořit.“

Juliána ta zpráva potěšila. Pomyslel na velké plastické kanystry na vodu, které s sebou vezou. Představa, že by je měli s Dickem tahat plné ze vzdálenosti několika kilometrů, se mu vůbec nezamlouvala.

Najednou austin zpomalil. Cesta se v těch místech rozdvjovala. Vpravo pokračovala dál přes vřesoviště asfaltová silnice, zleva se k ní připojovala obyčejná polní cesta.

„My pojedeme tudy,“ ukázal na ni pan Luffy a sjel ze silnice. Auto se začalo ve výmolech nebezpečně kývat ze strany na stranu a učitel musel přeradit na dvojku a ubrat plyn. Jeli teď hezky pomalu a děti měly dost času si všechno řádně prohlédnout.

„Tady zaparkujeme auto,“ pronesl po nějaké chvíli

pan Luffy a zastavil u velkého šedého skaliska, které čnělo nad vřesoviště. „Bude tu chráněné před nejhorším větrem a deštěm. Myslím, že my se utáboříme támhle.“

Ve směru, kterým ukazoval, se zdvíhala strážka ohraničená několika obrovskými trnkovými keři. Julián souhlasně přikývl. Bylo to bezvadné místo pro stanování. Husté trnkové křoví je bude výborně chránit před větrem.

„Nasvačíme se teď, nebo až vybalíme?“ zeptal se.

„Nejdřív si dáme svačinu,“ rozhodl pan Luffy. „Vzal jsem s sebou lihový vaříč. Podle mě je mnohem lepší než oheň, protože tak nezačerní konvice a kotlíky.“

„My ho máme taky,“ chlubila se Anna. Vyštrachala se ven z auta a rozhlédla se kolem. „To je nádhera! Jenom vřes, slunce a vítr. To je farma támhleto? Tam budeme kupovat vejce, máslo a ostatní věci?“ ukázala na malé stavení na vzdálenější protější stráni. Na poli za domem se popásaly tři nebo čtyři krávy a kůň. K farmě patřil menší sad a zeleninová zahrada před stavením. Bylo to divné najít tady, uprostřed vřesové pustiny, takové úpravné hospodářství.

„To je Ollyho farma,“ vysvětloval pan Luffy. „Od té doby, co jsem tu byl před třemi roky naposled, se změnili její majitelé. Doufám, že s nimi bude řeč.“

Mezitím se v konvici začala vařit voda na čaj. Rozsádili se do vřesu a Anna vybalila sendviče, které nestačili sníst při obědě. K čaji dostal každý i několik sladkých sušenek. Vřes voněl a bzučelo v něm plno včel. Tím trpělivě čekal na svá sousta a pozoroval přitom včely, které pilně poletovaly sem a tam.

Asi po patnácti minutách Julián vstal.

„Je čas postavit stany. Dicku, pojd', vyložíme věci z přívěsu. Myslím, že bychom neměli stanovat hned vedle vás, pane učiteli. Určitě nebudete chtít, aby vám tu celý den litaly a rámusily čtyři rozdováděné děti. Kde si chcete postavit svůj stan?“

Pan Luffý už chtěl odpovědět, že by je naopak měl rád blízko sebe, když si najednou uvědomil, že si to děti možná představují trochu jinak než on. Budou určitě chtít dovádět, hrát svoje bláznivé hry a dělat při tom rámus. A kdyby byl někde moc blízko, překážel by jim, nemohly by si užívat prázdnin po svém. Proto se rozhodl postavit svůj stan kus dál od nich.

„No, myslím, že nevhodnější místo bude dole u toho bezu. A vy si můžete svoje stany postavit támhle nahoru, jak tam trnky rostou do půlkruhu. To křoví vás výborně ochrání před větrem. Takhle si nebudeme vzájemně překážet.“

„Ano, to bude fajn,“ souhlasil Julián. „Pojd', Dicku, dáme se do toho.“

Začali vybalovat a stavět stany. Tim se přitom samozřejmě pletl každému pod nohy a čas od času si odnesl nějakou důležitou součástku. Ale nikdo mu za to ani slůvkem nevnadal.

Než se zešeřilo, stály už všechny tři stany. Uvnitř ležely na zemi matračky a na nich rozložené spacáky.

„No já už půjdu asi spát. Mám toho za celý den dost. Stejně už sotva udržím oči otevřené. Dobrou noc,“ rozloučil se pan Luffý a zmizel ve večerním šeru.

Anna mohutně zívla a ostatní začali jako na povel zívát také.

„Myslím, že bysme měli jít taky spát,“ prohlásil Julián. „Každý dostane půlku čokolády a několik sušenek. Můžeme si to sníst ve spacáku. Dobrou, holky. Už se docela těším na ráno.“

Julián s Dickem vlezli do svého stanu. Také George s Annou zmizely vevnitř. Tim samozřejmě s nimi. Převlékly se a zalezly si do svých teploučkých spacáků.

„To je senzační,“ usmála se George blaženě a postrčila Tima. „Tohle mi nedělej, Time! Copak nepoznáš rozdíl mezi břichem a nohama? Koukej zpátky na nohy! Tak, to je lepší.“

„Co myslíš, George, co uděláme ráno k snídani?“

Ale George už bylo jedno, jestli budou mít chleba nebo koláč. Byla už tak ospalá, že okamžitě usnula. Tim sklopil jedno ucho a lehce zavrčel. To byl jeho způsob, jak dát dobrou noc. Pak si položil hlavu mezi přední packy a zavřel oči.

Naše první noc ve stanu, pomyslela si Anna šťastně. Nepůjdu spát. Otevřu vchod a budu pozorovat hvězdy a číchat k tomu vůni vřesu.

Ale nic z toho neudělala. Během necelé vteřiny usnula i ona.